

1050.

*Судья Ляпкин-Тяпкин взятки берёт борзами с щенками.
И.В. Гоголь, «Ревизор»*

Той, подкупът, е слънце денонощно,
Но го прехвърлят в “сенчесто стопанство” –
Съдиите живеят си разкошно,
Децата си да учат пращат в странство.

Във подкупа се крият трайни сили
За хиляди предприемчиви хора,
Които твърдо са се убедили,
Че с него се печели без умора.

Спокойна дейност. Никаква принуда.
Изгодата е винаги двустранна.
Моралнополитическото чудо
За всички е като небесна манна.

Защо ли недоволни се намират,
Които срещу него протестират?

1051.

Една значителна закономерност
Във политическата ни действителност
Показва с твърде тъжна достоверност
Как всичко е във плен на относителност.

Широката предизборна активност
Започва със отворени обятия,
С усмивка и трогателна наивност,
А после се превръща в антипатия.

И никога обратното не става –
В любов да се преобрази омразата,
Но нова фигура се появява
И тръгва пак на вярата заразата...

По силата на точно тази вяра
Трагикомедията се повтаря.

1052.

Претоплената стара свобода
Е вече със изтекъл срок на годност,
Взискателните млади господа
Дори я обвиняват във бесплодност.

Претенциите в съвременността
По брой растат подобно на лавина,
Свободният живот през древността
Сега изглежда робство за мнозина.

Без друго свободата е процес,
Човек участва в него постоянно
На тиранията в противовес...
Но за победа винаги е рано.

Веднъж приключи ли се със процеса,
Тогава ще приключи и прогреса.

1053.

Създавайки за свое забавление
Живота под небесния покров,
Бог е допуснал свято изключение
Известно като майчина любов.

Самотна съществува сред пороците,
Безумно силна при човек и звяр,
Загадка за светците и пророците,
Навек свещена даже без олтар.

И въпреки че с нея са отгледани
Жестоките безмозъчни тълпи,
На нея майките остават предани,
Животът цял на нея се крепи.

Дори цар Соломон от своя трон
Признава този паметен закон.

1054.

*“Като водите на придошла река
манифестантите изпълниха столичните улици”.*
(Комунистически радио-шаблон).

Манифестациите – тъжна гледка
На заповядания хоровод,
Във който според вестникарска сметка
Участва с радост целият народ.

Не искат никак да се споменава,
Че комунистите внушават страх,
Че черен списък нас ни задължава
Да се боим от множество от тях.

По времето на празничната радост
Концлагери са пълни до откат
И на света не съществува гадост,
Палачите която да спестят.

А Бърнард Шоу и Ромен Ролан
Възпяват петгодишния им план.

1055.

Ще бъда неприет във обществото,
Докато то е в робство на тирани,
И само който им търпи теглото
В държавата им може да остане.

Тук свободата е нечиста сила
И се преследва строго от Закона,
Убийците се ползват със закрила,
Един подлец е увенчан с корона.

Порокът е приет за добродетел,
И се почита повече от Бога,
Тук той е настоящият владетел
И е облечен във съдийска тога.

А върху политическата сцена
Лъжата само е благословена.

1056.

Отделни хора често са продажни,
Продажен често е дори съдът,
А също и чиновниците важни
Веднъж, и дваж, и триж, и всеки път.

Продажна да е цялата държава,
Е твърде рядко срещан феномен,
Защото рядко някой я продава,
А и не се купува всеки ден.

Но ето, че държава се намери,
Намери се и щедър купувач
Сред хора от финансовите сфери –
Един добре трениран стар палач.

Изчезна разликата между кражбата
И изповядването на продажбата.

1057.

Законът пази петнайсетгодишния
От рисковете страшни на войната;
Той често с благослова на Всевишния
Дочаква никненето на брадата.

След три години влиза в пълнолетие,
Но вместо в нивата да вързва снопи,
С “Ура!”, “Напред!” и други междуметия
Той ще превзема вражески окопи.

За инвалидна пенсия претенция
Във Центъра той може да изпрати,
Но за успех е нужна интервенция
На скъпите устати адвокати.

При неуспех в последният етап
Той си остава “социално слаб”.

1058.

*Dieu est le seul être qui, pour régner, nait même pas
besoin d'exister.*

Ch. Baudelaire.

С нещастия и скърби да се трови
Е зла съдба за малкия човек
И затова охранени попове
Предлагат чрез религията лек.

Така с надежда (втора употреба)
И със молитви към кумира глух,
(Сам който нявга своя син погребва),
Ще се лекува страдащият дух.

Налична е богатата клиентела
И църквата развива се добре,
На Оня свят мнозина е отвела
И раят трудно ще ги побере.

За построяване на райски сгради
Ще се сформират трудови бригади.

1059.

Не са ли мъдреците и мечтатели
На бъдещето в мамещия друм? –
Те са писатели, изобретатели,
Богати не с пари, а с мощен ум.

Навсякъде “по принцип” са приемани,
Макар не винаги преди смъртта,
Те силни са със даване, не с вземане
И затова длъжник им е света.

Но във общественото управление
За мъдрите е входът забранен,
Глупците там се ползват с уважение,
А достъпът им - предопределен.

И всеки във държавата ни свята
Е длъжен да понася резултата.

1060.

Един министър, влезе ли в затвора,
Внезапно става както всички хора,

Зад нявга гордо вдигнатия нос
Сега се вижда колко той е прост –

Не може думи две да каже даже
Друг някой ако не му ги подсказе

И всеки пита кой държавен враг
Е за министър назначил глупак,

Способен целокупната държава
За някакви стотинки да продава.

На пода във килията прострян,
От всички съкилийници презрян,

Навярно просължава да се чуди
Дали край него всички не са луди.

1061.

Дълбоко скрит комплекс за малоценност
Подгонва хората към пост висок,
Създава им надежда за нетленност
И за безсмъртие във кратък срок.

Те безогледно следват свойте цели
Овъзмездявайки чрез някой трон
Противното лице на Дизраели
И ръста нисък на Наполеон.

А после недостатъкът телесен
Се трансформира във болезнен знак,
От тялото върху света пренесен,
Света за да превърне в смъртен враг.

Редовно идва мрачен властелин –
На всеки век най-малко по един.

1062.

*Папа Йоан-Павел II е направил 1338 блажени и 482 светци – повече от всичките 263 папи преди него, взети заедно.
(Статистически данни)*

И производството на ореоли
Изглежда следва общия прогрес;
За нови бройки папата се моли,
Със тях да плаши някой мракобес.

Родина на светците е Небето,
Там всички те се чувстват у дома,
Далеч от страстите на Битието -
с подписани от папата писма.

Заети там са в работа културна
С хвалби за Бог и неговия род
И във предизборната райска урна
Ще му дадат със радост своя вот.

А папата светците си зове...
От дявола отнема гласове.

1063.

До днес развъждането на царе
Се смяташе за нещо безнаказано
И всеки трябваше да разбере,
Царчето му че е богопомазано.

Народът схващаше, понявга с бой –
Изпитаното средство през годините,
И се подреждаше в единен строй
Зад царя и на царя зад роднините.

Най-бавният процес на този сват –
Великото народно поумняване,
Е факт и няма връщане назад!
Короните – за скрап и претопяване!

С низвергването на престол и цар
Се свършва най-жестокият кошмар.

1064.

Какво би станало ако Човека
Не бе открил в света на древността
На робството разблудната пътека,
Довела го до съвременността?

Дали той щеше братски да живее
С подобните на него същества,
Защото е разбрал добре кое е
Най-важно от човешките права?

Едва ли... За човешката природа
Братоубийството е висш закон –
Омразата в съюз със ешафода
Избива милион след милион.

А ние с някаква безумна страст
Причини търсим все навън от нас.

1065.

Не пожелавай жената на ближния си и не пожелавай дома на ближния си, нито нивата му, нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни осела му.

(Десетата Божя заповед)

Отдавна твърдо съм се убедил :
Религиите имат мъжка кройка
И мъж за Бог се е провъзгласил,
Като е ползвал вяра за упойка.

Жената е страничен персонаж -
За мъжкото удобство тя способства
И съдена е не веднъж и дважд
Да изтърпява дълговечни робства.

И укори отправят й без срам,
Че е първопричина на бедите
Със непристойното “Cherchez la femme!”,
Оставено ни още от дедите.

А аз твърдя и се кълна в живота -
Не мъж, а тя е разпната в Голгота.

1066.

“Лоу кост травел”
(Заглавие в български вестник).

Познавам доста думи-удушвачи,
Губители на родните слова,
Нахълтали у нас като палачи
Без да признават никакви права.

Предателите, главно вестникари,
Презрени “лузъри” и подлеци,
Със стръв изхвърлят думите прастари
За срам на Солунските мъдреци.

Те правят “ексклузивни коментари”,
На “хейтерството” дават път широк,
“тинк-танкове” “ъпдейтват” чрез “пиари”
и “стресът” после “ескалира” в “шок”.

Срещу “агресията” им открита,
Народът ни, уви, е без защита.

1067.

На пищна церемония принц Уйлям и Кейт размениха брачни клетви под погледите на 1900 гости в катедралата и близо двумилиардна аудитория пред телевизионните екрани. 8000 журналисти отразяват церемонията на живо. Mediapool,29.04.11

Макар не непрестанно, но спонтанно,
Добрата глупост се масовизира
И цялото човечество е взряно
В нищожество, което аплодира.

То може да е стара многоженка,
Живяла царски с дяволска намеса,
Или красива хитра манекенка,
От Пепеляшка станала дукеса.

То няма нищо общо със морала –
Героят нявга идва от затвора,
При все това планетата ни цяла
Към него си е приковала взора.

А може би причина тайна няма
И всичко тук се свежда до реклама.

1068.

Разумният мръсник е страшна сила,
Защото е свободен от срама
И подлост във духа му се е скрила –
Оръжието тайно на ума.

Тя в трудните моменти му помага
Да побеждава своите врагове
И като часовой стои на прага
От страх, че съвест ще го призове.

Разумният мръсник е неуморен
В повдигане на самохвална глъч
И за съветник е приет придворен
Ведно със царедворската си злъч.

В двореца кандидат за секретар е
На всяко короновано магаре.

1069.

У нас младежи свежи и невежи
Напират бодро и надигат глас,
А устремът им нов етап бележи
В борбата за демократична власт.

Заемат се за делото си дружно
По пълен с изненади стръмен път,
Кое е нужно и кое ненужно
За тях е трудно да определят.

Поемат ли държавното кормило,
Повтаря се сценарият прастар –
Те не променят обществото гнило,
А само сменят главния другар.

Така във целокупната държава
Поредната реформа отминава.

1070.

Писатели познавам богоравни,
Които другаруват с Вечността
Чрез многобройните герои славни,
Родени, за да победят смъртта.

Измисленият образ надживява
Тълпите от безличия навред,
И примери за векове създава
С обет да следват яркия завет.

Възвишена, упойваща магия –
Пиер Безухов, Хамлет и крал Лир,
Отело, Жан Валжан са част от тия,
Превърнати в художествен кумир.

Но младите сегашни поколения
За жалост ги четат със съкращения.

1071.

Изкуството на естествеността
Се практикува вече все по-трудно,
Нарастват осквернените места
Където съвестта спи непробудно.

А музата на не един поет
Се безвъзвратно силиконизира,
От същество превръща се в предмет,
Пред който в миг замира всяка лира.

“Възпявам твойта гръд от силикон...”
Не става за начало на поема
Освен ако наложи със закон
ЦеКа на Партията тази тема.

Това, че може нявга да се случи,
Напълно няма как да се изключи.

1072.

*Големината на диктаторите се измерва
с броя на избитите поданици.
(Мнение)*

Преди да се превърнат във диктатори
Те са изглеждали като нормални –
Полезни низови организатори
И даже съпартийци идеални.

Ако преглеждате кандидатурите
За встъпване във длъжност ръководна
Такъв едва ли в челото ще турите,
За да спечели любовта народна.

Но ако дните бременни с погроми са
И се засягат важни интереси,
Той става фигурата на компромиса,
А после може всички да избеси.

Без оглед Хитлер ли е или Сталин,
Приживе той от робите е хвален.

1073.

Изкуството поле на всички страсти е,
Описани от автори-класици,
Но те пропуснали са за нещастие
Да слязат във партийните редици.

А там те щяха да съзрат явления,
Небивали по всичките планети:
“Партийна страст и обич” в изречения,
нахълтали в езика без билети.

“Партийна страст” – престъпно лицемерие,
по-страшно от целувката на Юда,
в човешката партийна менежерия
е и заблуда, и самозаблуда.

Във него непременно ще усетите
Червената продажност на поетите.

1074.

Човек е с най-обнадеждаващ нрав,
Макар че не от всичко е доволен -
Той мисли си, че временно е болен,
Когато всъщност временно е здрав.

Съветват го “Обичай своя враг!”
И той изпада в светъл оптимизъм,
Че няма да изгражда комунизъм,
Докато не попадне във “Гулаг”.

Там ремонтират неговия дух
С редица средства, някои секретни,
И в резултат от мерките конкретни
Той получава здрав идеен слух.

Единствено с надежден светоглед
Възможно е да се върви напред!

2075.

Трагичното “Обезглавен без съд”
Е упрекът към злата диктатура,
Изпратила несметен брой Отвъд
Без всякаква съдебна процедура.

Това за сталинизма не важи,
При сталинизма имаше процеси,
Там жертвата изказва куп лъжи
И бърза в шпионаж да се замеси.

Как се постига този резултат
Остава юридическа загадка,
Но, както казва виден дипломат,
Не е далеч от всякаква догадка.

Човек в признанията е охотен,
Когато е надлежно обработен.

1076.

Редици от овце опечалени
Се точеха в молитвения храм
И мирно се редуваха на смени
Да бляят хорово със овчи плам.

На шията си носеха венчета,
Изплетени от жертвени цветя
със лозунги за овчата просвета
и овчата душевна красота.

Навред усещаше се нежна нега
Във пълния с тъга божествен дом
И сълзи овчи капеха в ковчега
Във такт със звуците на свят псалом.

Докато катафалката очакваха,
Касапина си роден те оплакваха.

1077.

Във положението унижително,
В което е отечеството родно,
Аз виждам всичко грозно, възмутително
И безнадеждно...Но не безизходно.

А изхода ще търсят неродените,
Незаразени със лъжи червени,
Те ще възвърнат силата във гените
На прадедите ни непокорени.

Той скрит е някъде зад кръгозорите,
Които днес отвсякъде чернеят
За радост на палачите в затворите,
Привикнали от робства да живеят.

Но нявга те и тяхната идея
Ще бъдат само експонат в музея.

1078.

Диктаторът е неделим от зверството –
Избиване на жертви безразборно,
Дори звено нарочно в министерството
За тази мисия е отговорно.

Убиваха сред стонове и викове –
Със сабите, с куршумите оловни
Или с барут-спестяващите щикове,
Но днес се ползват газове отровни.

Целта е да се прояви спестителност,
А евтината смърт е най-изгодна
И ако се прилага със решителност
Тя придобива власт международна.

Кога ли техниката и културата
Не са помагали на диктатурата?

1079.

Правото на бедност и мизерия
Е белязано със кръстен знак -
Сталин заедно с другаря Берия
Го допълват с правото “Гулаг”.

Тези две права са витамините
На поробения нов човек,
С тях той преминава през годините,
Пълнещи почернения век.

А векът е най-невероятния,
Най-крвопролитния до днес,
Най-престъпния и най-превратния
Във разбирането “Що е чест?”

Робството, дори да е модерно,
Нивга не престава да е черно.

1080.

Нещастieto често навестява
Жената, надарена с ум могъщ,
Особено когато за забава
Съдбата я сдружава с глупав мъж.

Във брака си тя хвърля много сили,
Глупака свой закриля чрез лъжи –
Коего двамата са придобили,
Тя казва, че на него се дължи.

А той ѝ се отплаща с изневяра,
За да докаже, че е като бик,
Със себе си във смешна надпревара
Се самоутвърждава за велик.

Остава ѝ спасителният ход,
Да търси справедливост чрез развод.

1081.

Мнозина търсят личното си щастие
В мечтаното, но липсващо безвластие

И възприемат като удар с брадва,
Когато някой друг им заповядва.

Причината без всякакво съмнение
Е в генното ни предопределение:

Съдбата ни била е кривогледа,
Нареждайки подобно на говеда

Човеците като планетни жители
Да се нуждаят все от предводители.

Веднъж народът сам си ги избира,
А друг път някой вожд му ги намира.

И затова човечеството цялото
Се движи по закона на махалото.

1082.

Добре дозираната ненормалност
Минава за украса на духа,
За бягство от нормалната баналност,
За безопасна стъпка към греха.

Носителите ѝ са сред творците,
Най-вече щом изкуствена е тя,
Надежди творчески са в нея скрити,
Че към безсмъртието е врата.

Ако не чрез достойнства на творбата,
То с някой остроумен анекдот,
Творецът се намесва във борбата
На славата за мамещия плод.

Но се намира и критик нахален
Да каже: “Прави се на ненормален!”

1083.

Обичам да се вирам в големците
Когато са на спортни състезания
Как в своето величие обвити
Са в центъра на общото внимание.

Отвсякъде са заобиколени
С дебеловратите телохранители
И тъй телата им са защитени
От всичките обичащи ги зрители.

Те въпреки това не са спокойни,
Съвсем изкуствени им са усмивките
Към подмазвачите им многобройни
Особено през време на почивките.

Не всеки предводител е готов
Да вярва на народната любов.

1084.

За политическите мародери
Историята засега немее,
Изглежда трудно е да се намери
Домът им в преизподнята къде е.

Те издевателстват върху душите,
Изпаднали зад борта на живота,
Развихрят в тях пороците им скрити
И после ги затварят във хомота.

Предатели, доносници, палачи,
Възникват от човешкия отпадък,
За да изпълнят мръсните задачи
На кървавочервения порядък.

Такава здрава мародерска власт
Десетилетия цари у нас.

1085.

Вълшебството, не е ли то протест,
Насочен към природните закони? –
На строгостта им във пртивовес
То не страни от феи и демони.

Целувка възкресява мъртавци,
Животното с човешки глас говори,
Не липсват и министрите-крадци,
С които котаракът да се бори.

Човекът чувства се освободен
От злия гнет на Време и Пространство,
Не се бои от утрешния ден
И побеждава всякакво тиранство.

Вълшебството чрез мислите човешки
С успех поправя Божиите грешки.

1086.

Аз мисля, че е много интересна
Валутата при робските режими,
За гражданите тя е всеизвестна,
Но рядко споменават я по име.

Тиранът не помисля за доброто,
От неприятност за да те избави,
А смята, че помага ти чрез злото,
Кое то може да не ти направи.

Така спестява си пари и злато,
Които пренасочва за охрана,
Заплаща на войската си богато,
Че тя да го опазва е призвана.

Но верността, закупена с пари,
Не винаги с любов благодари.

1087.

Доказват неизбежните диктатори,
Все още населяващи Земята,
Че те приятели са на децата
Със помощта на купени оратори.

Прислужващите кинооператори
Безропотно заснемат мили сцени,
Диктатори когато просълзени
Прегръщат малките механизатори.

След туй прилежни популяризатори
Ги озвучават със красиви речи
И ги разпращат близо и далече
Сред земеделските кооператори.

Но без да казват на добрите зрители
Какво се случва с детските родители.

1088.

Стари навици плюс нови технологии водят към непредвидими последици.

Ал. Гор.

Човечеството ни общопланетно
Към своя колективен край върви
След съществуването многолетно,
Заставяло Земята да кърви.

Природата съвсем не се тревожи,
Че някакъв биологичен вид
(Един от многото!) ще се наложи
да бъде от планетата изтрит.

Успешно Времето ще заличава
Следите на последния човек
И нищо от суетната му слава
Не ще смущава бъдещия век.

А словоохотливото създание
Ще бъде заменено от мълчание.

1089.

Знам край където гражданите всички
Са доктори или академици
(Включително и прелетните птички) –
Физици, философи, историци...

А без съмнение и много други:
Поети, инженери, психолози,
Строители със минали заслуги
Ведно с министрите - египтолози.

Но в тази безупречна обстановка,
Изпълнена с възвишеност призната,
Не се намират хора с подготовка
Да обработват със любов земята.

Горката от година на година
Все повече прилича на пустиня.

1090.

Как трудно е да се съпротивлява
Човек на безобразната машина,
Уж назначена да правораздава,
А всъщност е платена гилотина!

Тя тъй омеква при контакт с парите,
Че се превръща във памучна вата,
Ала без тях на хорицата свити
Отсича като със бръснач главата.

Промяната едва ли ще е лесна,
Съдът е част в престъпната система
И този факт е тайна всеизвестна,
За който дава и за който взема.

Задругата се готви да векува,
Макар да казват: “Времето лекува.”

1091.

Heaven for climate, Hell for company.
Mark Twain.

Религията ни представя рая
Във нявгашната му мебелировка,
Но всеки се старае да узнае
Променя ли се тази обстановка.

За ангелите има ли хладилник
За темперирането на нектара,
Прахосмукачка, миксери, будилник,
И тенджери със пренагрята пара?

Не, няма. И причината основна
Е, че в бита на райската обител
Средата още е средновековна,
Там липсва и високоговорител.

И затова нима е изненада,
Че много хора предпочитат ада?

1092.

За “Братство, Равенство и Свобода”
Човек бе много плакал, много чакал,
Да му потръгне всичко по вода
След този исторически спектакъл.

За него той на сън се състоя,
Но после на яве дойде Терора
И “Братство” бе изписано с боя
От кръв на доста милиони хора.

Поставиха го в общия архив,
Добре накичен със посмъртна слава
И новоназначеният Сизиф
Сега опитва да го възкресява.

Той труди се прилежно от зори,
Но работата никак не спори.

1093.

*Земя като една човешка длан,
Но по-голяма ти не си ми нужна...
Г. Джагаров.*

За родолюбието има песни
И стихове написани със жар
От автори известни, неизвестни
И даже от партиен секретар.

Във политическото ни пространство
И във общественения ни живот
Герой роди се - спец по интригантство
И професионален патриот.

Той зареден е със готови думи,
Които може всеки ден и час
Да изговаря срещу кръгли суми
Със нужната патриотична страст.

И чува се под небесата чисти
“Сдружете се професионалисти!”

1094.

L'enfer c'est les autres!

Jean-Paul Sartre.

Навън от тях откриват те причини
За сторените кървави беди,
Та съвестта така да си почине
И тяхната вина да пощади.

Какъв е този странен механизъм,
Да се отхвърля личната вина?
Дали това е само комунизъм
Или следа от стари времена?

Навярно той е средство за защита,
Създадено за злия комунист
И неговата безпартийна свита,
Така че всеки да изглежда чист.

Дори добри възможности намират
Това навред да популяризират.

1095.

Заветната кутия на Пандора,
Побрала в себе си безброй злини,
Внушава на неведомите хора
Страх от загадъчните бъднини.

Това е мит, но всъщност във живота
Пандора е във всекиго от нас,
Злините ѝ не са импортна квота,
А от характера ни важна част.

От тяхната душевна амалгама
В човека се изгражда личността,
Тук свърхестественост голяма няма
Със изключение на честността.

Тя някъде из Космоса витае
И как да слезе тук сама не знае.

1096.

Moins de gloire, plus de liberté.

Victor Hugo.

Животните живеят и без слава,
Но хора жертват всичко зарад нея,
Обсебени от гордата представа
“Без слава аз не мога да живея!”

Най-масовата слава е военна
И нейната арена е войната,
Историята прави я нетленна
За сметка на жените и децата.

От десет хиляди години вече
Огромна слава има по Земята,
Събирана от близо и далече
Под ръководството на Сатаната.

А свобода и слава твърде рядко
Живеят заедно. И то за кратко.

1097.

Не се римува “братство” със “богатство”
В пределите на земния живот,
“Богатство” се римува със “пиратство”
и братството е негов антипод.

Защо ли трудно се забогатява
По тъй наречения честен път? –
Известно е, това че лесно става
Законите когато се приспят.

Те по начало доста са сънливи,
Особено на ложе от пари,
Отгдето богаташите крадливи
Излизат оправдани и добри.

За другите е важният урок,
Заключен в “Бедността не е порок.”

1098.

Когато гледам пъстрия букет
На интелектуалните кастрати,
Събрани в Министерския Съвет,
Се питам кой ни този ад изпрати.

Подателят е целият народ –
Свободно вождовете си избира
Чрез гарантиран независим вот,
Закупен със кебапчета и бира.

Покупката на честни гласове
Е вече утвърдена търговия,
Съдбата сам народът си кове
И сам хомота слага си на шия.

А кой от неговите зли врази
Би смял на този факт да възрази?

1099.

Комисията важна го избра
Борец да е против капитализма,
Но скоро безвъзвратно се разбра,
Врагът че всъщност е социализма.

Той всички задължения подред
Най-общо изпълняваше успешно,
Подготвяше секретния отчет
Старателно, макар понявга грешно.

Громеше новия си враг без жал,
Нанасяше му рана подир рана
И от предишния му идеал
Закратко здраво място не остана.

Но върху политическата сцена
Комисията бе непроменана...

